

LIBRIS

FATA
DE LA NORD
DE ZIUA

Alexandru Voicescu

FATA DE LA NORD DE ZIUĂ

Alexandru Voicescu

*"But I don't want to go among mad people," Alice remarked.
"Oh, you can't help that," said the Cat: "we're all mad here.
I'm mad. You're mad."
"How do you know I'm mad?" said Alice.
"You must be," said the Cat, "or you wouldn't have come here."
(Lewis Carroll - Alice in Wonderland)*

EDITURA
HERG BENET

1.

Scoase cardul plin al aparatului, apăsând atent pe muchie. Făcuse poze timp de mai bine de două ore și se oprise pe marginea unei pante abrupte, la câțiva metri de o cascadă îngustă ce cobora din ghețar. Simțea stropii lovindu-i încet fața proaspăt rasă, fiecare strop ascunzându-i-se printre pori ca o ceață din mii și mii de insule de apă, adunate laolaltă așa cum marea își adună copiii atunci când îi pregătește de furtună. Se uită spre cer. Încă nu se schimbase vremea, fiordul era în continuare șerpuit, imens și tăcut. Până și sunetul apei se estompa în liniștea pietrelor peste care aluneca.

Înainte de a pleca de la gazda sa din Sjøberg Gate, hotărâse fără prea mare convingere să se radă. Considerase pe moment că o ieșire nocturnă – dacă *nocturnă* s-ar putea vreodată numi ziua polară pe care o experimenta de peste două săptămâni – cere și o anume prezență oficială. Ca la un banchet de pensionare a vreunui coleg. Sau ca o vizită la terapeut. Acum nu i se mai părea o

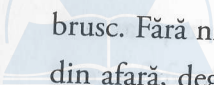

decizie bună, ar fi preferat ca umezeala care îi acoperea fața să fi fost măcar în parte oprită de firele din barbă. Își ridică gulerul gecii și se concentrează la cardul SD al camerei Nikon. Nu reușea să fixeze bine poziția în fantă și se miră când văzu cum degetele îi tremurau și erau reci. Îl durea când apăsa prea tare. După un minut în care nu reuși nimic, renunță. Îi era simplu să nu se grăbească, exact asta și căutase venind aici, în nord, deasupra hărții, cât mai deasupra a ce cunoscuse până atunci. Încercând să își păstreze calmul, își frecă palmele, puse cardul nou în buzunar, alături de cel plin, și scoase husa impermeabilă din rucsac, potrivind-o peste obiectivul masiv de 85mm, nu înainte de a-l șterge de umezeală. Ar fi trebuit să așeze husa mai devreme. Sau să caute un loc mai uscat.

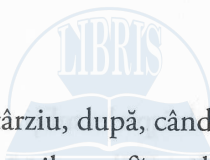
Se uită la ultima poză făcută, cea cu un corb alb în zbor, avea un *bokeh* foarte bun, și observă că mai era doar 13% din baterie. Uitase să ia cu el rezerva deja încărcată, lăsată pe canapea. Privi în jur. Se apropia de miezul nopții, însă lumina difuză ascundea foarte puține contururi. Luna era de un roșu cărămiziu, iar soarele tocmai intra sub creasta din față. Urma să iasă peste mai puțin de jumătate de oră, un disc la fel de roșu, dar mult mai pătrunzător. 13%. Gérard se considera o persoană în general rațională, urmând regulile logicii,

ale silogismelor, constanța faptelor, și totuși avea o superstiție, probabil una singură: cifra 13 însemna ceva; nu ghinion sau vreun semn rău, doar ceva care trebuia să se întâmple, un declin nelalocul lui care modifică felul în care sunt așezate lucrurile. Degetele începură din nou să îi tremure încet. 13 a fost ziua în care s-a întâmplat, a fost ziua de miercuri care i-a schimbat definitiv viața. Nu, nu ziua în care a murit, aceea a fost alta, ci ziua în care s-au cunoscut. O zi de miercuri în care ea asculta la căști Édith Piaf, trântită cu tenișii cruciș aplecați în exterior și cu fundul doar pe jumătate așezat pe scările clădirii rectoratului, ținând într-o poziție aproape imposibilă un teanc de hârtii, unele chiar mototolite, altele tocmai scoase la imprimantă, dar cu o clară nepăsare pentru conceptul de stabilitate. Cumva, prins între acele două degete date cu oă roșie, teancul nu cădea, iar întreg ansamblul pe care el îl vedea semăna cu un film încremenit în stop-cadru și care cerea urgent o continuare. Era o amiază caldă, iar campusul era leneș, abia dezmoșit de începutul de toamnă. În acea încrămenire completă – ea nemișcată, brațele, buzele, rochia ei nemișcate, Gérard sprijinit un pic jenat de bicicleta lui cu șa joasă, așteptând să îi ghicească din depărtare culoarea ochilor –, împrejurul lor nemișcat, acolo, printre treptele de piatră fasonată, colile s-au desprins

brusc. Fără niciun fel de vânt, fără nimic care să oblige din afară, degetele i s-au depărtat imperceptibil, câțiva milimetri, poate, suficient, însă. Iar cel mai mult l-a uitat lipsa ei de expresie, ca jocul unui actor ce știe că este urmărit de dincolo de scenă și insistă pe acel ultim act, culminarea unui întreg spectacol îndelung repetat și muncit. Atunci, în chiar acel moment, deși nu aveau un contact direct și se afla la o distanță apreciabilă, el a știut exact la ce vers din melodie era iPod-ul ei (*Je repars à zéro*), cât timp trecuse de când începuse (1:20), care era nota anterioară (do major) și cum se numea soția textierului (Cora Vaucaire). Nu își dădea seama care ar fi putut fi importanța acestor detalii, însă era sigur că aceea unică secundă mai întâi oprită în timp, apoi voit bruscată, după care din nou oprită, împletea un fir între el și ea, mai mult decât un fir, o necesitate invizibilă care despărțea în înainte și în după, la un capăt ziua, la un altul noaptea, două opusuri definitive. Și nu i se părea deosebit de frumoasă în lumina dură de prânz, nu exista o atracție fizică evidentă. Conta? Nu. Mai degrabă era intrigat de felul în care ea construia cu migală o lume nouă destinată unui singur om, așteptând un alt singur om cu care să umple această lume. Ar fi vrut doar să o ajute, să ridice foile de examene sau de înscriere sau celor fi fost ele (era dosarul de preparator, avea să afle mai

târziu, după, când se iubeau deja) și să repună starea lucrurilor pe făgașul normal, acolo unde nu există decalaje între ceea ce este și ceea ce ar fi trebuit să fie. S-a îndreptat însă către ea și i-a aflat numele și i-a plăcut numele ei. I se potrivea, la fel cum i se potriveau onduleurile, batoanele Snickers cu alune și sutienele fără bretele. Iar din acea zi de miercuri numele ei a fost nedespărțit de al lui, până în clipa în care a murit odată cu ea, odată cu el, amândoi într-o proiecție de scenă finală, mută. Vocea ei fusese aproape dintotdeauna în propria lui voce, nu avea cum să uite acea voce care era a lui, până la urmă, care îi stătea cuminte pe inimă, cunoscută, recunoscută din orice, de oriunde, independentă de lumea cealaltă, de niște ceilalți care nu erau ei, ci restul de ceilalți. Fuseseră doi. Acum era unul.

Vocea lui nu exista. Murise. Și era obligat să tacă.

Da, dragul meu.

Și ea își punea buricul degetelor peste bărbia lui proaspăt rasă, își curba imperceptibil linia buzelor și zâmbea. El știa că era un zâmbet. Zâmbea pentru el, iar el închidea ochii și se lăsa purtat de zâmbet în semiîntinericul nici prea negru, nici prea intens al pleoapelor închise, atinse de dimineața ferestrelor dormitorului lor vopsit în alb. Avea buzele palide dimineața? Oare la cât timp după ce se trezeau amândoi i se colora pielea aceea

LIBRIS

subțire pe care o mângâia cu propria lui piele subțire? Oare săruturile lor niciodată prea lungi, mereu parcă în joacă, dar atât de intense de fiecare dată, oare ele erau cele care îi colorau și propriile lui buze? Avea ochii căprui și dimineța, și seara? Era tot ea? Era tot a lui? Nu știa cum să trăiască unul. Nu avea cum să învețe să fie despărțit și să poată fi doi.

... non, je ne regrette rien...

Lacrimile i se imprimau pe textura hainei și își dădu seama că se așezase pe un colț de mușchi verzi, proaspeți și intenși. Privi urma mai închisă a apei de pe țesătură și îl trecu o dorință puternică de a își împlânta mâinile în mare, așa îmbrăcat cum era, luând fiecare picătură de spumă a valurilor direct prin piele, înecându-și porii rând pe rând, mai întâi porii unghiilor care îi mângâiau ei spinarea, apoi porii ușor zbârțiți ai coatelor care îi făceau masaj și îl întârziu când să iasă pe ușă, apoi porii umărului pe care ea se așeza cu capul când se uitau la un film, și porii pieptului care i se lovea de pieptul ei când făceau dragoste, și porii sexului care intra în sexul ei, apoi tot mai înăuntru, spumă care să îi înece limba, esofagul, stomacul, splina, sângele, mai departe, mai adânc, mai dureros.

Probabil că încă, și chiar după atâtea luni, încă își mai dorea să moară și el.

Dar cum putea să moară dacă ea ar fi murit complet odată cu el? Era de datoria lui să trăiască și să o păstreze vie. Să moară însemna ceva mult prea definitiv, iar lui îi era teamă. Nu putea să o omoare. Nu din nou.

Își dorise ghețuri și cremene, pentru a opri durerea pe care o avea în suflet.

Și alunecă și căzu.

Lovit de piatră, fără mâini care să îl protejeze, aparatul DSRL scoase un nou sunet de alertă. Afișajul roșu care indica nivelul bateriei se schimbase fără niciun avertisment în forma cifrei 12.